

Mario Bergner a avut un stil de viață homosexual mai mulți ani de zile. La vârsta de 21 de ani se hotărăște să caute ajutorul lui Dumnezeu și al unui psiholog. După o luptă de-a lungul mai multor ani, luptă care a implicat cunoașterea sa și recunoașterea trecutului său, a reușit să învingă homosexualitatea. În prezent este căsătorit, este tatăl a patru copii și conduce o organizație de ajutorare a homosexualilor. Capitolul doi din cartea sa, *Setting Love In Order*, descrie mediul familial în care a crescut.

Capitolul 2 – Ieșind din starea de negare

Față în față cu răul și respingerea

Iadul și adâncul sunt cunoscute Domnului, cu atât mai vârtos inimile fiilor oamenilor. (Pilde 15:11)

În familie

Tatăl meu s-a născut într-un orășel frumos din regiunea Saxonia din Germania. Era mezinul într-o familie cu treisprezece copii, cu un tată autoritar și crud, și o mamă iubitoare și smerită. Niciodată nu l-am auzit pe tatăl meu povestind ceva de bine despre tatăl lui. Este evident pentru mine că bunicul nu îl respectase niciodată pe tatăl meu ca persoană și nici nu-i încurajase formarea ca bărbat. În consecință, nici tatăl meu nu putea susține afectiv formarea mea ca bărbat. Greșelile bunicului meu față de tatăl meu continuă și astăzi să determine comportamentul tatălui meu.

Tatăl meu are nevoie să scape de efectele creșterii și formării în timpul Germaniei naziste. Opiniile sale personale sunt împănate cu idei antisemite și de supremație a albilor, pe care le-a învățat la școală. Între 1945 și 1948 americanii l-au reținut ca prizonier de război. A trăit în mai multe lagăre americane de-a lungul Rinului, stând mai mult de un an într-o cotineată de păsări și dormind noaptea într-o gaură murdară, în mijlocul strigătelor a sute de camarazi care mureau de foame. Într-un fel sau altul, cu ajutorul lui Dumnezeu, a supraviețuit. Americanii l-au predat apoi francezilor. Transferat în lagărul de prizonieri de la Soulac, în Franța, a ajuns să cântărească abia 37 de kilograme.

Copilăria tatălui meu și prizonieratul l-au modelat într-un fel total nefericit. Nefericirea lui a generat o atitudine complet rea față de familia sa. Deseori părea incapabil să se controleze și era mânat exclusiv de durerea, ura și mânia adânc cuibărite în sufletul său. La rândul meu, și eu mă îndreptam în aceeași direcție, însă Dumnezeu a intervenit și a rupt acest lanț al răului (vezi Ieșirea 20:5).

Tatăl meu avea nevoie să-i controleze pe cei din jurul său. Neputându-i trata pe ceilalți ca persoane care merită respect, el se raporta la cei apropiați mai degrabă ca la niște prelungiri ale sale. Iubirea pe care ne-o arăta nu era afirmativă, ci bolnăvicioasă, o iubire care nu prea făcea distincție între el și noi. Își manipula și controla soția și copiii să facă anumite lucruri care pentru el erau semne că îl iubim. Solicitățile sale erau atât de confuze și obositoare, încât toți cei care pătrundeau în lumea sa personală sfârșeau prin a se simți murdăriți de atitudinile sale manipulative. În cele din urmă am înțeles că nu este chip să-i faci pe plac și nici să-l

convingi că-l iubești cu adevărat. Pentru a scăpa de acest control, la vârsta de douăzeci de ani am plecat de acasă, exasperat și amărât.

Tatăl meu știe ce înseamnă să fii și victimă, și persecutor. Era și încă este un om rănit, care are nevoie de dragostea vindecătoare a lui Hristos. După ce l-am iertat, m-am luptat mai mulți ani încercând să înțeleg atitudinile lui rele față de mine, de surorile mele și față de mama mea. Cel mai ciudat pentru mine erau rarele ocazii în care era blând și amabil. Dragostea lui pentru natură, grădinărit și animale era ceva ce rareori am văzut la părinții prietenilor mei din copilărie.

Mama mea a crescut într-o regiune viticolă din sudul Franței. A fost a doua dintre cele șase fete, crescute de o mamă rece, distantă, și un tată iubitor, deși alcoolic. Cinci dintre cele șase fete s-au măritat cu alcoolici. Mama mea a fost singura care nu a luat un alcoolic, însă problemele tatălui meu semănau destul de mult cu ale alcoolicilor. În mod constant el o batjocorea și înjosea pentru a o menține în supunere față de el.

După război, francezii au acuzat-o pe mama de colaboraționism pentru că a născut un copil jumătate francez, jumătate german – sora mea mai mare, Maryse. Au tratat-o și pe ea, și pe fiica ei în cel crud și mai dezumanizant mod.

Deși mama ne iubea, uneori ceda în fața răului care îl afecta pe tatăl meu. În acele momente nu-și mai proteja copiii și nici măcar nu-și mai exercita drepturile ca ființă umană. Scuza comportamentul tatălui nostru, amintindu-ne de viața grea pe care a avut-o și că a fost brutalizat în timpul prizonieratului. Acest lucru era adevărat, însă nu puteau scuza un comportament nescuzabil.

Mama mea nu știa cum să păstreze anumite limite între ea și ceilalți. Deseori mi se confesa într-un fel nepotrivit pentru o mamă și fiul ei. Între noi s-a format o legătură nesănătoasă, contribuind în timp la nevroza mea homosexuală. Acest atașament nefiresc, numit de unii psihologi „incest emoțional”, reprezintă o inversare de roluri între copil și părinte. În cazul meu, eu devenisem un soț surogat pentru mama mea. Potrivit lui Hemfelt, Minirth și Meier:

„Aici relația de iubire dintre părinte și copil este într-un fel inversată. În mintea părintelui (și rareori conștientizat) există gândul „Nu-mi pasă prea mult de soțul meu, atât timp cât îl am pe copilul acesta, pe care-l iubesc mai mult ca pe viața mea.”

În cele din urmă, a trebuit să mă rog pentru a divorța emoțional de mama mea, pentru a mă putea vindeca. În final, a trebuit să stabilesc limite emoționale clare între noi, pentru a mă menține sănătos.

Traume în familie

Atât mama mea, cât și tatăl meu suferiseră mari pierderi înainte de căsătorie. Mama mea a fost martora a două bombardamente și distrugerii distincte ale firmei tatălui ei, în timpul celui de-al doilea război mondial. Tatăl meu mi-a povestit odată cum a fost luat într-o dimineață, împotriva voinței lui, în armata germană. A fost ca o rupere prematură din pântecul mamei lui. Și-a pierdut șapte frați și surori în război. Ambii mei părinți erau adolescenți când a început războiul. Și-au pierdut copilăria, rudele, țările așa cum le știau ei, căminul și primul lor copil. Pe scurt, și-au pierdut viața așa cum o știau ei.

Daunele aduse de asemenea pierderii personalității sunt de nedescris. Atunci când persoanele cu aceste traume se căsătoresc, ele încearcă să redobândească ceea ce au pierdut. Noua familie devine un mijloc pentru vindecarea durerilor trecutului. Fac sacrificii incredibile pentru familia lor. Tatăl meu avea două sau trei slujbe pentru a ne feri de sărăcie. Printr-o voință de fier, a clădit o afacere de succes, obținea un venit bun, a construit o casă mare și și-a

trimis copiii la facultate. Era hotărât să ne ofere ceea ce el nu avusese. Atât el cât și mama au încercat din greu să ne ofere ce e mai bun în viață. Pentru acest lucru îi iubesc și îi respect.

În sufletul lor însă – și nu din vina lor – traumele trecutului lăseseră un mare gol. Acest gol îi împiedica să fie prezenți în sens emoțional lângă copiii lor, atunci când aceștia aveau mai multă nevoie. Părinții mei nu ne puteau oferi ceea ce chiar lor le lipsea. Așa se face că și noi am avut parte de traume emoționale.

Mai mult, am avut de înfruntat răul și o respingere pe față acasă. Ne-au lipsit cele mai simple lucruri necesare unei formări sănătoase în copilărie. Ca familie, rareori luam masa împreună. Părinții nu ne citeau niciodată povești. Nu ne tratau cu demnitatea și respectul cuvenite unor persoane mici care vor deveni adulți. Când ne loveam, rareori fugeam la Mami sau Tati pentru ajutor. Uneori, noi copiii apelam unul la altul pentru ajutor. De cele mai multe ori însă ne retrăgeam în noi înșine.

Eram șapte cu toții în familie. Chiar dacă eram cu toții acasă în același timp, fiecare era singur. Nu am avut niciodată atașamentul familial corect, necesar pentru o dezvoltare emoțională sănătoasă. Eram „des-rudiți” unul de altul. Numai în perioade deosebite de criză ne reuneam cu toții ca o familie. Pentru luptele cotidiene ale vieții însă, nu existam unul pentru altul.

Dick Keyes scris în cartea sa, *Beyond Identity*:

„Creștem ca indivizi și ne găsim identitatea nu prin noi înșine, ci în contextul multor relații diferite – cu părinții, frații și surorile, rude mai în vârstă, soț, copii, asociați și prieteni.”

Conștiința de sine se dezvoltă în cadrul acestor relații familiale primare. În lipsa lor, copiii pot să nu-și formeze niciodată o conștiință de sine ca esență a unei personalități solide. Ei apelează la alte persoane pentru a le spune cine sunt ei. Părinții mei încercau să capete un sentiment al identității de sine de la copiii lor. Homosexualul, nesigur de identitatea sa sexuală, încearcă să se atașeze de altcineva de același sex pentru a-și găsi propria identitate.

Incapacitatea de a răspunde nevoilor emoționale de bază ale copilului generează un fel de „nevroză traumatică”, o intensă durere interioară care o face pe acea persoană să încerce compensarea deficitului. Copilul nu dezvoltă niciodată un atașament corect față de o altă persoană și în consecință nu cunoaște sentimentul de confort conferit de iubirea altei persoane. Se formează de aici un atotpătrunzător sentiment de gol interior. Încercarea de umplere a acestui gol poate deveni forța motrice în viața persoanei. El sau ea poate dezvolta un atașament neobișnuit față de oameni, obiecte sau substanțe. De asemenea, acest gol poate genera sentimente adânci de anxietate. Dacă așa stau lucrurile, reducerea acestei anxietăți devine extrem de importantă în viața persoanei traumatizate.

Traumele emoționale sunt însoțite de puternice sentimente negative care surclasează simțul rațiunii. Invidia, ura, mânia și respingerea pot fi singurele sentimente ale acelei persoane. El sau ea va tinde să acționeze subiectiv pe baza acestor sentimente. Spre deosebire de persoana care reușește să-și reprime aceste sentimente prin mecanisme de apărare intelectuală sau de altă natură, persoana traumatizată nu poate reprima sentimentele negative. Ca o compensare, el sau ea își formează dependențe generatoare de plăcere – alcool, mâncare, țigări sau sex. Ca adulți, unele persoane traumatizate pot simți numai nevoi sexuale. În consecință, ei erotizează toate relațiile lor.

Deseori persoana traumatizată emoțional se simte incompetentă din punct de vedere intelectual. Funcționarea intelectuală normală, de exemplu la nivelul potențialului individual în școală, rareori poate avea loc în absența unei baze emoționale sigure. Atunci când mediul familial nu creează această siguranță, performanțele majorității copiilor sunt sub capacitatea lor școlară. Așa a fost cazul și acasă la noi. Nici unul dintre noi nu am excelat la școală până nu am plecat de acasă și ne-am format un sistem emoțional de susținere prin prieteni sau soți,

pentru susținerea noastră la școală. Citatul de mai jos, preluat din cartea *Healing the Unaffirmed* a Dr. Conrad Baars și Dr. Anna Terruwe, face o paralelă între lupta mea și dezvoltarea intelectuală:

„O fată cu o nevroză traumatică severă întotdeauna simțea că este incapabilă să facă lucrurile așa cum trebuie, deși era deosebit de înzestrată în aproape orice domeniu. Avea inteligență superioară, avea simț artistic și o deosebită îndemânare. Totuși, lucrările ei nu erau finalizate niciodată; când începea ceva, renunța după un timp cu scuza că nu va fi în stare să termine. Însă, după un an de tratament, ea și-a depășit temerile și a putut persevera în eforturile ei. Acum reușea în tot ce făcea. Ne-a spus apoi că înainte nu voise să învețe pentru că se temea că dacă va încerca ceva, va fi un eșec.”

Traumele emoționale la o persoană se pot manifesta și prin ceea ce Dr. Baars și Dr. Terruwe numesc „raport voit.” Întrucât persoanei îi lipsesc afectele pozitive dobândite în mod normal într-un mediu familial iubitor și confortabil, el sau ea nu poate forma prietenii bazate pe sentimente pozitive. În consecință, multe dintre relații vor fi prietenii voite.

„Prietenia presupune un schimb reciproc de sentimente, a fi emoțional pe aceeași lungime de undă cu celălalt. Anume aceasta îi lipsește unei persoane care are o nevroză traumatică emoțională... Nevroticii traumatici pot fi capabili să realizeze contacte superficiale cu cunoscuții, însă acestea nu devin niciodată prietenii satisfăcătoare emoțional. Nu este deci nici o surpriză că toți nevroticii traumatici spun că se simt singuri.”

Așa spuneam și eu. Timp de zece ani m-am mutat dintr-un oraș în altul. Îmi era ușor să plec dintr-un loc atât timp cât nu aveam acolo relații strânse, altele în afară de legăturile de familie și prietenii din copilărie. De asemenea, abilitățile sociale m-au ajutat să stabilesc cu ușurință prietenii superficiale. Odată ajuns într-un alt loc, puteam repede să strâng în jurul meu „prieteni noi.” Nu am păstrat însă pe nici unul dintre prietenii acelor ani. Prin contrast, prieteniiile mele de astăzi durează, sunt relații profunde clădite pe vulnerabilitate și încredere reciprocă.

O altă manifestare a traumei este sensibilitatea exagerată. Sentimentele negative din sufletul unei persoane traumatizate sunt aduse de multe ori înconștient în relațiile din prezent. Cel mai mic cuvânt negativ din partea cuiva poate declanșa sentimente puternice de respingere sau mânie. Alteori, sentimentul adânc de respingere este proiectat în relații și situații, deși în realitate nu a avut loc nici o respingere. Ca urmare, cei traumatizați deseori se simt respinși, deși nu îi respinge nimeni.

Teama mea de respingere mă făcea să-i țin pe oameni la o lungime de braț distanță. Deși în anumite situații sociale mă descurcam bine, nu lăsam pe nimeni să mă cunoască cu adevărat. Dacă cineva se apropia prea mult, ridicam în jurul meu un zid de protecție. În multe situații cunoscuții spuneau despre mine că sunt rezervat și detașat.

Traumele emoționale se pot manifesta și prin sentimente paranoice. Nu mă refer la paranoia în sensul formării unui sistem fals de gândire – așa cum fac cei care cred că Guvernul urmărește să-i asasineze – ci la o suspiciune profundă la adresa altora, bazată pe incapacitatea de a avea încredere în ei. Persoana cu traume emoționale nu a avut niciodată parte de relații de încredere autentică cu familia sa. Prin urmare, el sau ea intră în noile relații cu neîncredere. Atunci când apare conflicte în aceste relații, persoana în cauză poate reacționa exagerat și poate atribui false motive celorlalți.

Ieșind din starea de negare

Căminul nostru era plin de relatări dureroase din vremea războiului, lucruri de obicei nepovestite de alte persoane. Mă trezeam uneori noaptea din cauza strigătelor tatălui meu, urmate de vocea blândă a mamei care îl trezea dintr-un alt coșmar legat de perioada prizonieratului. Deseori tata izbucnea ca un vulcan plin de mânie, deseori fără motiv. Criteriile de diagnostic pentru *tulburări post-traumatice* i se potrivesc pe deplin. Efectele negative ale războiului erau mereu prezente în familia noastră.

Familia noastră era caracterizată de modele nesănătoase de relaționare și de roluri menite să asigure supraviețuirea: salvatorul, copilul pierdut, mascota și țăpul ispășitor. Aceste roluri preluate de mine și de surorile mele ne-au permis să funcționăm în haosul familial existent. Totuși, acestea aveau și o latură negativă. Noi nu vedeam modelele comportamentale atașate acestor roluri ca rezultate din problemele din familia noastră, și am preluat aceste comportamente nefuncționale și la vârsta maturității.

Asemenea majorității copiilor din familii nefuncționale, noi înfruntam durerea existentă prin negarea ei. Negarea poate fi definită ca decizia conștientă sau inconștientă de a refuza înfruntarea realității. Atunci când o rezolvare imediată a durerii nu este disponibilă, negarea face acea persoană să ducă o viață tulbură și vătămătoare. În familia noastră, problemele erau atât de evidente încât nu putea fi negate. Reușeam totuși, într-o anumită măsură, să negăm gradul de disfuncționalitate a familiei noastre, precum și gradul în care eram afectați de acest mediu nesănătos.

A trebuit să depășesc această stare de negare în faze, neputând înfrunța totul deodată. Cel mai dificil lucru a fost pentru mine să recunosc răutatea tatălui meu. Puteam admite unele dintre atitudinile sale rele, dar nu pe toate. Răul era o prezență palpabilă în casă la noi.